

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 51. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm1855/facsimile.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

end for Sandhedens Døfte, mere for onde Mænders end Guddommens Sendebud, og dog vare Digterne de eneste, man naturlig kunde tiltrøe et Samfund med Guddommen, som gjorde deres Udsagn om det Ulynlige troværdigt. Tidens Philosopher vare enten ryggesløse Sophister, ligegyldige Moralister, eller vallende Døvlere. Dog, Menneskeslægtsens barmhjertige Fader havde aldrig glemt sine forvildede Børn, og medens de ved egen Brøde nedfank i en Afgrund, hvoraf de selv maatte føle, kun Gudommens Haand kunde opløste dem, havde han i Stilhed forberedt deres Frelse. Denne Forberedelse beskue vi i Israelliternes eller Jødernes Historie, som i en uafbrudt Række fra de ældste Tider af, er ved Guds befunderlige Forsyn opbevaret i deres egne hellige Bøger.

Dette Folk, som, skøndt det i sine mest glimrende Dage kun var sine nærmeste Naboer bekendt, dog er det mærkeligste af alle, nedslaaede fra Sem, hvem allerede Noah i Landet besøgte som Guds Udsvalgte; men dog er Abraham at agte som dets egenlige Stammefader. I hans Tid, hardtad midt imellem Verdens Sløbelse og Christi Fødsel, begyndte den sande Guds Kundskab overalt at formærkes og forsøkes; da udkalbede Gud ham fra hans afgubiste Fædreland: Kaldæa, og lod ham omvandre i Kanaan, som engang Kulde besiddes af hans St. Her omvandrede den gudfrygtige Abraham, hvem

D 2

Jehovah kaldte sin Ven, hans Søn Isak og Sønnesønnen Jakob eller Israel; men den Sidste Lottede under en Hungerensnød til Egypten, hvor en af hans Sønner: Josef, var blevet den Ræste efter Kongen. Jakob døde, efterat have forudsagt sine 12 Sønner deres Afkoms Gemytter og Bopæle i det forfattede Land; og mindet prophetisk om Levnen fra Juda, Slægtens forfattede Frelser; Josef døde ogsaa, Israelliternes opvorde til et Folk, men nedfank i dyb Trældom, og det syndes, som Jehovah havde glemt sine Bøfter. Dog, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud var trofast, og da Noen var størst aabenbarede han sig i Midians Øst for Moyses, en landfugtig Israelit; men som ved Guds befunderlige Styrelse var blevet oplært i al Egypternes Blisdom. Han sendte Jehovah, udrustet med Kraft til at gjøre Underværker, til Egyptens Pharaos, for at fjerne Israels Børn fra Udgang; men denne undtes dem først, efterat Kongens Haffarrighed var tugtet ved forfærdelige Landplager. Dog, selv efter Udgangen skædes de i Baande, da de pludselig saae sig indsluttede mellem det røde Hav og Pharaos Krigshær. Folket knurrede, Moses bad og Herren hjalp, Vandene maatte vige for den Almagtiges Dyd, tørstet vandrede Israel paa Havets Bund, men Pharaos og hans Hær sank som Bly i de mægtige Bænde. En Skyflotte som lyst om Natten veilebte Guds Folk, men for deres Gjenfridigheds Skyld maatte de

omvante i Arabiens Øst 40 Aar til den gamle Slægt var saa godt som uddød. I Østen opholdtes de underlig ved Brød som Dug der salbt fra Ønen, og Gud gav dem ved Moses ubrødelige Bøve, som Han selv med Lørdensraft fra Sinai Bjerg gav et mageløst Vidnesbyrd. Til Østinger og anden Gudsdyrkelse bygges Tabernaklet med Dagens Ark efter en aabenbaret Lignelse, og til Helligdommens Tjenere, som Præster og Leviter, beskiftedes Levi Stamme, af hvilken og Moses med sin Broder Aaron, den første Høffest Præst var oprunden.

Moses døde og Josua, som foruden Kaleb ^{omt.} nu var den eneste levende af de Hørne der udgik ⁵⁰⁰ fra Ægypten, indførte Folket i Kanaan; Stædernes Mure faldt, og Høndernes Hære adspaltedes ved Jehovahs Kraft, og en stor Deel af Landet kom i Israelliternes Vold. Dog, Josua døde, Uvedbragskaand adskilte Stammerne, og Børnene glemte den Gud, som siensynlig havde vandret med deres Fædre, Høis Hørlighed boede iblandt dem, og høis Stemme de hørde gennem Høffestæræsten; de Iode Kanaaniterne bo hos sig, tjende deres Guder og bleve derfor deres Tralle. Saa ofte de imidlertid begræd deres Synd og omvendte sig til Jehovah, forbarmede han sig over dem, som en Fader over sine Børn, og udfriede dem af de Fremmedes Vold ved valbige Mænd, paa hvilke hans Hånd hvilede. Disse Mænd kaldtes Dommere (Suffeter), og deres Jdrættet ere næ

